No. 133. 1846.

TE ZEGELEN

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 6 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f. 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

TROONREDE EN ADRES VAN ANTWOORD.

Verba et voces — nihil praeterea.

Weêr werd er eene troonrede uitgesproken, en een adres van antwoord daarop door de Tweede Kamer vastgesteld, misschien is het laatste den Koning reeds aangeboden. — Wij hebben er ons weinig meê ingelaten, daar beide stukken ons slechts een nieuw lied op de oude wijs schenen te zijn: gebruikelijke pligtplegingen van Zijne Majesteit aan Hunne Edel Mogenden en omgekeerd, gelijk het zijn *moet* zoolang de troonrede slechts de uitdrukking is van 's Konings individuele opinie, eene opinie die de Staten-Generaal het regt niet hebben goed te keuren of te laken. — De natie heeft dan echter weinig belang bij de zaak, en, onzes inziens, is er reeds te veel papier in de dagbladen bemorst met uit te pluizen wat de verschillende leden onzer Tweede Kamer al *hopen, vertrouwen, met verlangen te gemoet zien of met genoegen vernomen hebben*, (dit laatste echter komt thans in het antwoord maar vijfmaal voor).

Er zijn er in den lande, die ten opzigte van het tegenwoordige adres van antwoord eene gunstige uitzondering willen maken; dit doet ons leed. Zelfs de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* hoort de stem die van de Tweede Kamer uitging, « hoe weifelend en flaauw ook," met eenig meerder genoegen dan anders, en geeft onze vertegenwoordiging een pluimpje, dat ze in ons oog nog geenszins verdient; die courant ziet een begin van voortuitgang in de lange jeremiade, die aan de voeten van Zijne Majesteit gelegd zal worden, en vleit zich dat het beklag der Kamer eenigen ingang zal vinden, vooral ten aanzien der grondwetsherziening, het eenige punt waarop het eigentlijk aankomt.

Wij zijn helaas! maar al te zeer van het tegendeel overtuigd. — De Kamer heeft, door zekere paragraaf der troonrede onbeantwoord te laten, doen merken dat zij eene herziening der grondwet wenscht, nu zal de regering in haar eigen systeem van geene volksstem, dan die door de Kamer geuit, te kennen wel moeten toegeven, dus redeneert de *N. R. C.* (1); *sancta simplicitas!* Voor twee jaar heeft immers de Tweede Kamer hetzelfde *bepaald* verlangd en het gevolg was *Niets*; het adres werd niet eens aangenomen. Thans zou het beter gaan nu de Staten-Generaal de zaak wenschelijk achten maar ze overigens geheel aan de regering overlaten! Bij ons in Nederland gebeurt veel, maar dàt zou sterk zijn.

Neen! Wij kunnen niet denken dat de Redactie der *N. R. C* in ernst van ons tegenwoordig ministerie en van de Tweede Kamer, zoo als die thans is zamengesteld, nog *iets* hoopt; wij kennen haar daartoe te veel inzigt en oordeel toe; doch daar de toon van het artikel ons niet toelaat het als eene persifflage op het adres van antwoord en de zucht der Tweede Kamer tot grondwetsherziening te beschouwen, meenen wij de natie tegen het hernieuwd vertrouwen op onze vertegenwoordiging te moeten waarschuwen, en thans meer dan ooit te moeten aanmanen om ieder in zijn kring werkzaam te zijn en te blijven voor liberaal-constitutioneelen vooruitgang, opdat de publieke opinie hoe langer hoe meer bevestigd worde, in de overtuiging dat verbetering onzer instellingen en orde in ons staats-huishouden *alleen* door de krachtige stem der gezeten burgers verkregen kan worden. Wij willen gaarne aannemen dat de Tweede Kamer niet zal tegenwerken, doch meer mogen wij van haar niet hopen.

(1) In haar hoofdartikel van voorleden zaturdag, 31. October.

NIEUWSTIJDINGEN.

POLEN.

WARSCHAU, den 29. October. Keizer *Nicolaas* heeft in eigen persoon vonnis geveld in een zeer opmerkelijk regtgeding, waarvan de bijzonderheden zijn als volgt.

Een zeer rijk Russisch generaal had bij een Poolsch edelman aanzoek gedaan om de hand van deszelfs dochter en deszelfs toestemming verkregen. Den dag, waarop het huwelijk ingezegend zou worden, verscheen de generaal met een kapitein en twee luitenants, de eerste was in het kostuum van een Grieksch-Russisch priester de beide anderen waren gekleed als eenvoudige geestelijken van diezelfde geloofsbelijdenis.

Een paar jaar later was de liefde des generaals voor de dochter des poolschen edelman geweken en hij verdreef haar uit zijn huis. De vader leverde hierop eene klagt in tegen den generaal; maar de regtbank de bewijzen bekomen hebbende, dat er geen wettelijk huwelijk gesloten was geweest, ontzeide den pool zijnen eisch, met condemnatie in de kosten.

De pool en zijne dochter bragten dat vonnis in revisie voor Keizer *Nicolaas*, en Z. M. deed oogenblikkelijk de volgende uitspraak.

« Gelet dat de verbindtenis van den generaal met de poolsche jonkvrouw door geen priester ingezegend is geweest, zoo bestaat er tusschen hen geen huwelijk; maar gelet dat de generaal die jonkvrouw schandelijk bedrogen heeft; zoo gelasten wij, dat al de goederen des generaals, ten voordeele der laatstgenoemde verbeurd verklaard zullen worden; dat de generaal in de geestelijke orde zal worden opgenomen en nimmer een huwelijk zal kunnen aangaan, alsmede, dat de beide luitenants opgenomen zullen worden als eenvoudige geestelijken, en dit levenslang, tegen de laagste bezoldigingen, zullen blijven.

DUITSCHLAND.

— De *Deutsche Allg. Zeitung* verhaalt, naar een geloofwaardig partikulier berigt, dat het leven van den Paus niet veilig is. Dikwijls gewaarschuwd, moet hij uit den nood eene deugd maken. Zijn middageten wordt te 11 uren opgedragen en blijft staan tot 1 uur, dat het koud wordt. Dan wordt het door eenen chemicus onderzocht en met spiritus op de tafel zelve weder opgewarmd. De chocolade tot het ontbijt bereidt hem zijn kamerdienaar (camerario) in zijne onmiddellijke nabijheid, enz.

— Het criminele geregtshof van Lucern heeft de gemalin van dr. *Steiger*, bij contumatie, veroordeeld tot zesjarige tuchthuisstraf en tot het dragen van eenen ijzeren halsband met muilband. Deze dame was beschuldigd, tijdens de gevangenschap haars echtgenoots in den beruchten *Kesselthurm* te Lucern, de afgifte der boeken van haren gemaal aan den zaakgelastigde *Gabler*, ten nadeele van den fiskus te hebben bewerkt.

— In de omstreken van Christiana en Bergen, welke eerste stad op 39° noorder-breedte en de tweede op 62° ligt, ontwaart men verscheidene fruitboomen die voor de tweede maal bloemen dragen. Dit is een natuurverschijnsel dat in deze noordelijke streken geen voorbeeld gevonden heeft.

— Uit Palermo schrijft men, d.d. 8 Oct., dat verscheidene punten van Sicilie, in den nacht van 30. September, door hevige stormen en regens geteisterd zijn geworden. Malazzo en Marsala, aan de beide uiteinden des eilands gelegen, hebben het meest geleden. Melazzo werd door de plotseling met razende woede in de stad stortende woudstroomen verrast, zoodat meer dan honderd menschen in den duisteren nacht den dood vonden. Ook in Marsala kwamen acht menschen om het leven.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 2. November. Naar men verneemt, zullen de leden der Tweede Kamer van de Staten-Generaal, na afloop der discussiën over de wets-ontwerpen tot regeling van het koloniaal batig slot en tot aanvulling der middelen over 1845, huiswaarts keeren, om tegen de maand Februarij hunne werkzaamheden te hervatten. Het laat zich aanzien, dat de beraadslagingen over het koloniaal batig slot, allergewigtigst zullen zijn. Immers daarbij zullen, behalve de bepaalde bemerkingen omtrent het wets-ontwerp zelve, noodwendig te sprake moeten komen: het Indisch munt- en circulatie-stelsel, over welks verkeerden grondslag nog zoo onlangs, bij gelegenheid van het adres, in de Tweede Kamer is gesproken; — het belangrijk punt van gedeeltelijken verkoop van producten op Java; — de politieke uitzettingen, in verband met het autocratisch stelsel, en eindelijk, maar bovenal, de gewigtige aangelegenheid van Borneo.

'sHERTOGENBOSCH, den 2. November. Heden wordt ter dezer stede gevierd de 50jarige huwelijks-vereeniging van den heer *Th. Ad. Ruys*, met mej. *Maria van Altena*. Naar wij vernemen, bedraagt de nakomelingschap van dit achtenswaardig echtpaar 15 kinderen en 83 kleinkinderen.

PURMERENDE, den 30. October. Er zijn hier zoo vele zieken, dat bijna alles stil staat. Er heeft voorleden Zondag geene openbare godsdienstoefening plaats gehad, omdat de predikanten ziek waren; de vergadering van ons departement tot Nut van het Algemeen kon gisteren avond geen voortgang hebben, omdat er van de zeven leden van het bestuur zes aan de ziekte laborreerden; van de stads-burgerschool liggen de hoofdonderwijzer en de ondermeester aan de koorts; van ruim 200 scholieren komen er geen 100 school. De jonge-jufvrouwenschool staat stil, omdat de onderwijzeres ziek is. Van de armenschool liggen beide de meesters krank, zoodat een kweekeling daar school houdt. Er zijn huisgezinnen, waar van de zeven personen zes aan de koorts ziek liggen; gevaarlijk zijn de ziekten niet. Eenige oude lieden bezwijken er onder, weinig jonge lieden, doch die ziek zijn geweest kunnen niet goed op verhaal komen en krijgen gedurig de koorts terug. Door geheel Waterland is het eveneens gesteld.

— Zr. Ms. stoomschip *Batavia*, onder bevel van den luit. 1e kl. *L. C. H. Anemaet*, uit Helvoetsluis naar Batavia, is den 4. Oct. te Madera binnengeloopen.

Zr. Ms. schoener *Aruba*, luit. 1e kl. *C. J. Borghuis*, is in den namiddag van den eersten dezer uit Hellevoetsluis naar Batavia gezeild.

— De heer *F. G. W. Linck*, uit Naarden, schrijft in *de Burger* van 3. dezer het volgende:

In den eersten jaargang mijner *staatkundige tooverlantaarn* staat gedrukt, dat in 's Gravenhage een ministerieel register is aangelegd; waarin des vorigen jaars reeds omtrent 10,000 zegge tien duizend *goede, schoone, eerlyke* namen stonden opgeteekend van onderteekenaren van de petitie tot ondersteuning der grondwets-hervorming, als zijnde een klein spichtig mannetje belast met de bijhouding van het *zwarte boek*, ter grootte van een foliant, gebonden in turksch leder, met klavieren, de letters van het alphabeth aantoonende, behelzende in 1845 reeds een alphabetisch genommerd register van 9.654 namen, hetzelve is in zeven kolommen verdeeld. In de eerste kolom staat de naam en voornaam voluit. In de tweede geboorte en woonplaats. In de derde ouderdom en beroep. In de vierde familie-betrekking en vrienden. In de vijfde « *antecedenten*." In de zesde bijzonderheden. In de zevende kolom aanmerkingen. Staande de naam van: *Aa (C. P. E. Robidé, van der)* aan het hoofd der « *verdachten*."

DUITSCHLAND.

EEN WINTERSPROOKJE,

DOOR

H. HEINE.

(Vervolg van No. 52, van het vorige jaar.)

Van Harburg kwam ik in een uur te Hamburg. Het was reeds avond, de sterren groetten mij aan den hemel, de lucht was zacht en aangenaam. Toen ik bij mijne moeder binnentrad verschrikte het mensch half van vreugd.

– Lief kind! riep zij en sloeg de handen in elkander.

– Wel, wel! zei ze, dat is nu al dertien jaar! je zult zeker wel honger hebben. Kom, wat wil je eten? Daar staat visch en een ganzenbout en dan heb ik heel mooije sina's-appelen.

– Geef maar en van uwe visch en van uw ganzenbout en van uwe mooije sina's-appelen.

Daar mijne moeder zag, dat alles mij zoo lekker smaakte, was zij regt gelukkig en tevreden en vroeg dan dit dan dat, somtijds meer dan iemand kon beantwoorden.

– Zeg, heb je 't daar ginder wel zoo heel goed? Kan je vrouw nog al met het huishouden overweg; stopt ze je kousen wel en houdt ze je linnen wel in orde?

– Moederlief, je visch is heerlijk, maar er bij praten is een heele toer, ligt krijgt men eene graat in de keel, stoor mij nu niet.

Toen ik het juweel van eene visch op had, werd de gans opgedischt. Weder vroeg mijne moeder dan dit dan dat, somtijds meer dan iemand kon beantwoorden.

– Zeg eens, Hein, waar leeft men pleizieriger, hier of in Frankrijk? Welk volk van die twee zou jij de voorkeur geven?

– De Duitsche ganzen zijn goed, moederlief, maar de Franschen vullen ze beter op dan wij doen, en dan is hunne saus ook beter.

Nadat ook de gans haar compliment had gemaakt, maakten de sina's-appelen hunne opwachting; zij smaakten nog zoeter dan ik gedacht had. En moeder zette zich weder aan het onderstaan naar duizende dingen, waaronder van zeer teederen aard.

– Lieve jongen, hoe denk je tegenwoordig toch? Doe je nog altijd voor pleizier aan de politiek? Tot welke partij behoor je eigenlijk uit overtuiging?

– Ik vind de sina's-appelen lekker, moederlief, en ik zuig er het zoete sap uit met een zwaar genoegen, maar de schillen laat ik liggen.

Men was bezig met het weder opbouwen van de half verbrande stad, maar zij zag er even deerniswaardig uit als een half geschoren poedel en ik miste menigte straat, die mij dierbaar was. Helaas, waar was het huis gebleven, in hetwelk ik den eersten kus der liefde gegeven had; waar de drukkerij, alwaar mijne *Reisebilder* gedrukt werden; waar het oesterhuis, alwaar ik het eerst oesters leerde doorslikken! En de mestvaalt, waar is de mestvaalt gebleven! Ik zoek haar te vergeefs! En het koepeltje, alwaar ik zoo dikwijls koek ging eten? Waar is het stadhuis, alwaar de senaat troonde met de burgerij! Alles eene prooi der vlammen! Het heiligste heeft het vuur niet ontzien. De menschen zuchten van rouw en verhaalden mij met verdrietige gezigten de vreeselijke geschiedenis van den grooten brand.

– In alle hoeken brandde het te gelijk, niets dan rook en vlammen wat men zag, de torens der kerken blaakten en stortten krakend in een. De oude beurs onzer voorvaderen is ook vernield, waarin zij eeuwen lang zoo ordentlijk als zij konden zamen handel dreven; maar de bank, de zilveren ziel der stad, en de boeken, waarin staat, hoeveel ieder aan kapitaal waard is, deze zijn, God dank! bewaard gebleven. Tot in de verste landen zamelde men liefdegiften op, een voordeelige inval! de collecte beliep wel acht millioen. Van overal stroomde het geld

MENGELINGEN.

Over het nut en den taux der stokslagen, oorvijgen, houwen; bij verscheidene volkeren.

MONTESQUIEU verhaalt in zijn werk over de wetgevingen, dat men bij de oude Perzen niet de personen, maar alleen de kleederen met stokslagen gestraft hebbe, en dat menigeen zich dezen schimp zoodanig aantrok, dat hij zich het leven benomen heeft. In Europa heerschte sedert lang een gansch ander gebruik; men sloeg evenwel ook de kleederen, maar men deed het juist ten tijde, dat de man er in stak. Bij de krijgslieden heerscht nu een gebruik, dat geheel tegen dat van de Perzen aandruischt: men trekt namelijk den misdadiger de uniform uit, en priegelt alleen *hem*, terwijl de *kleederen* stil liggen. — En toch rigtten de Perzen met hunne wijze van straffen meer uit, dan wij met de onze. Voor de meeste menschen zijn straffen, die uit schande en smart bestaan, niet zoo gevoelig als die, welke uit schande alleen bestaan. Het valt niet moeijelijk de reden daarvan in te zien. De smart geeft der straffe het voorkomen van wraak, en de wraak den misdadiger een aanzien van gewigtigheid. Ook verwekt de smart het medelijden des toeschouwers, en dit is altijd voor den misdadiger opbeurend. — Bij de schande bestaat niets hiervan; dezelve is voor de justitie, wat het verachten eener tegenpartij, op welke men de boveshand heeft, in het gemeene leven is.

Bij de Romeinen waren stokslagen en roedegeeselingen zoo vernederend, dat, toen CICERO ter gelegenheid van GABINUS zeide: « *caedebatur virgis civis romanus*" (*een burger van Rome werd met roeden gegeeseld*) toen weende het gansche vergaderde romeinsche volk.

De oorvijgen stonden niet heel hoog aangeschreven. De wetten der XII tafelen hadden enkel eene geldstraf daarop gesteld, die tevens niet groot was. Van dáár, dat een zekere LUCIUS VERATIUS, een rijk Romeinsch burger, gelijk GELLIUS verhaalt, somwijlen op de straat ging wandelen, en ieder die hem ontmoette, oorvijgen gaf; maar daarvoor de straf te gelijk betaalde. Alzoo vond men in Rome geestige snaken.

CHILPERIK werd, zoo als men zegt, vermoord, omdat hij zijner gemalinne eenen stokslag gegeven had; en AMALARIK verloor zijn koningrijk en zijn leven om gelijke redenen. De gemalin des laatsten was eene zuster van CHILDEBERT, koning van Frankrijk.

Voor nog niet zeer lang geleden gaf een officier in Genua eenen pakdrager een' stokslag; deze bragt alles in rep en roer, en het volk wierp alle duitsche soldaten de stad uit.

KAREL DE GROOTE heeft in zijne wettenverzameling een zeker houw- en stokslag-tarief geplaatst, waarbij de straffen uitgedrukt staan. Een dezer wetten luidt eigenlijk aldus: « Wie eenen priester een stuk van de hersenpan « afslaat, van de grootte, dat, zoo men er mede tegen een « metalen schild slaat, men den klank drie schreden verre « hooren kan, zoo betaalt hij daarvoor *vyf* stuivers."

De met de hand zachtrakend toegebragte oorvijg was, even als bij ons de handslag bij koopen en verkoopen, een ereslag of zinnebeeld van goede trouw, en deed zoo weinig zeer, als de ridderslag.

De met opzet toegebragte oorvijg is te allen tijde bij ons hoog aangerekend geworden; doch haar prijs rigt zich evenwel naar de waarde der ooren, die zij treft. Men kan ze uitdeelen van nul tot aan de dood toe.

Zooveel ik weet, onderscheiden de engelsche wetten daarbij, of de oorvijg met de bovenzijde of de vlakte der hand gegeven is. Die, met de bovenzijde der hand toegebragt, zijn niet zoo smadelijk en niet zoo duur, als die, welke met de vlakke hand gegeven worden; welligt omdat de laatsten gewoonlijk met meer opzet toegebragt worden.

LICHTENBERG.

— De ouden kenden aan zeven gesternten den naam van planeet of dwaalster toe: de Zon, de Maan, Mercurius, Mars, Venus, Jupiter en Saturnus. Deze lijst is door de latere ontdekkingen der sterrekundigen merkelijk gewijzigd geworden. Vooreerst is er de Zon afgenomen, als zijnde het middenpunt van ons planeetstelsel; vervolgens ook de Maan, welke men erkende slechts den wachter der aarde te wezen. Omtrent het einde der XVIII. eeuw kende men dus zes planeten: Mercurius, Venus, de Aarde, Mars, Jupiter en Saturnus, maar in 1781 ontdekte de vermaarde Engelsche sterrekundige *Herschell* den in het wijde uitspansel als verloren Uranus, en de volgende jaren werden door PIAZZI en OLBERS de vier kleine planeten Juno, Ceres, Pallas en Vesta gevonden. Naar men gist, zijn deze vier kleine planeten de brokken van eene grootere, welke door den schok eener komeet of door eene andere oorzaak moet in stukken zijn gesprongen. Men meende nu ons zonnestelsel volkomen te kennen, toen de heer LEVERRIER het getal der planeten onlangs is komen vermeerderen, door de ontdekking der planeet Neptunus, en de beschrijving van derzelver verbazenden loopkring rondom de zon, waarvoor zij 167 jaren noodig heeft, en door de berekening van haren afstand, welke niet minder dan twaalf honderd millioen mijlen is.

Alleenspraak van een' jongen scheepsdocter.

Uit het Engelsch.

« Wat is 't leven zonder geluk, en waar is 't geluk zonder rijkdom?

Rijkdom! ziedaar dus 't doel, en .... wat de middelen betreft, alléén die feil slaan zijn af te keuren! Wordt vooreerst slechts rijk, al het andere volgt van zelve. Bega een misdrijf en wordt rijk; een misdrijf laat zich ontkennen wanneer 't niet te verdedigen is. Bega eene laaghartigheid en wordt rijk; het is eene laaghartigheid voor eens, die door uw volgend leven wordt uitgewischt. Wat onze wroegingen aangaat, zoo zij werkelijk bestaan, zijn zij erger dan gebrek? Wat geeft ons meer slapelooze nachten, de onbevredigde begeerten of 't berouw? In alle gevallen, van de folteringen die een bezwaard geweten verwekt, weet ik niets met zekerheid, maar die uit armoede ontstaan ken ik bij ondervinding. 't Gezond verstand schrijft mij dus voor om alles aan te wenden, wat mij aan de armoede onttrekken kan. — De arme geniet het leven niet: om 't leven te genieten, moet men zijn eigen meester zijn en de arme is dat niet. En inderdaad wat staat hem vrij? Te sterven, niets meer.

Ik tel 27 jaren: ik ben een voorstander van de vrolijkheid; ik hou van 't buiten leven, van den omgang met vrouwen, en zal ik nu mijne dagen slijten met het behandelen van zieken en stervenden! Zal ik mijn leven doorbrengen op een oorlogschip of in een hospitaal waar ik niets dan kermen en vloeken hoor! Waarom ben ik tot zulk een lot gedoemd; wat heb ik gedaan om het te verdienen! En evenwel, ik moet het dragen. Ook dan wanneer ik het verbeteren wilde, door 't geen de menschen gewoon zijn een misdrijf te noemen, waar vind ik er de gelegenheid toe? De misdaden, die voordeel aanbrengen, zijn schaars; wie er aanleiding toe vindt mag het als eene bijzondere gunst des hemels beschouwen. Drie vierde gedeelten van de menschen zijn daarom alleen eerlijk, wijl ze geen kans zien om schurken te worden." H. K.

Allez au Diable! (1)

Al wat ons deert al wat ons kwelt,
Ik wensch het voor den drommel;
'k Zag 't graag de wereld uitgesneld,
Met vaan en slaande trommel;
Al wat ons deert al wat ons kwelt,
Het is inconvenable,
Allez donc au diable!

Een snijder die mijn broek verknoeit,
Een razenden ontvanger;
Zijn beide om 't zeerst door mij verfoeid,
En 'k duld ze bei niet langer;
En 'k wensch het paar mijn wenschje toe,
Blijft gij steeds incapable,
Allez donc au diable!

Een parvenu vol trotsche praal;
Een wijf met valsche toeren;
Een vette landrot, eertijds kaal,
Ik wou die allen voeren
Naar zekre plaats, door [illegible]
Geheel insupportable,
Allez donc au diable!

Een ridder zonder riddermoed,
Met een geleenden knevel;
Een rijke gek met ad'lijk bloed,
En sporen aan den stevel;
Ook hen roep ik van harten toe,
Blijft ge immer misérable,
Allez donc au diable!

En gij die steeds bij 't oude blijft,
Het nieuw' moog beter wezen;
En immer doordrijft wat ge ook drijft,
Door niets u laat genezen;
Maar spijt den raad van wijzen man,
U toont gansch incurable,
Allez donc au diable!

Al wie ons nederig rijmen wraakt,
Op ongegrond beweren;
En hier wat prijst en daar wat laakt,
Met wind durft manoeuvreren;
Dien geldt vooral mijn vrome wensch;
Allez donc au diable!
Allez donc au diable!

AARDENBURGS DEPOT. R.

(1) Loop naar den duivel. Een lied in dit *genre* is te vinden in van RIJSWIJK, Polit. Ref.

ALLERLEI.

De Ridder F. DE TAPIES haalt in zijn onlangs verschenen werk «*La France et l'Angleterre*," aan, dat Rusland 500,000 edellieden heeft; dat Oostenrijk er 239,000 telt, dat Spanje in het jaar 1780 er 470,000 bezat (of liever door dezelve bezeten werd) en dat Frankrijk, vóór 1790, er 360.000 had, van welke 4120 tot den ouden adel behoorden. In Schotland, Engeland en Ierland zijn er daarentegen, van hertogen tot baroonen slechts 1631 personen, welke den erfelijken titel bezitten. Intusschen leven er in het Vereenigde Koningrijk ook twee- tot driehonderd personen, welke adellijken zijn in den zin, welken het woord op het vaste land heeft. — Na te tellen, hoe vele edelen onder die honderdduizende adellijken zich bevinden, zulks was den ridder niet der moeite waard.

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 17. November 1846, des namiddags ten 3 ure, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, te Vlissingen, publiek presenteren te Verkoopen:

Een **HUIS** en **ERF** staande en gelegen te Vlissingen, in de Vlamingstraat, Wijk I. No. 82, kadastraal bekend sectie D. No 455, ter inhouds-grootte van 36 ellen.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

---

§ § § De ondergeteekende maakt hare geachte Begunstigers bekend, dat zij hare tegenwoordige Uitspanning, op den Grooten Abeele, tot burger woningen heeft gesteld en zich gevestigd heeft aan de overzijde, in de door haar vroeger bewoonde Uitspanning **DE ZEVEN STERREN**. Zij beveelt zich voortdurend in dezelfde gunst aan, door haar gedurende zoo vele jaren genoten; belovende eene prompte en civiele bediening.

OOST- EN WEST-SOUBURG, den 3. November 1846.
H. VAN GILST, Wed. P. VAN PUFFELEN.

Mariemontsche Haard- en Kagchelkolen.

Heden en de volgende week in lossing, uit het schip *Eendragt*, kapitein *BREUR*, *superieure kwaliteit* van MARIEMONTSCHE HAARD- en KAGCHELKOLEN, welke vet en vlug branden, zonder eenig zwart aanteladen; voor Rekening van *A. RUYSCH*, welke zich, voor de aflevering tot zeer civiele prijzen, bij zijne Begunstigers vriendelijk aanbeveelt.

VLISSINGEN, 5. November 1846.

---

§ § § Terstond eene bekwame **WERKMEID** benoodigd, bij Mevrouw *MUSQUETIER*.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. November. Sedert den 3. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna, J. Meijer, Montevideo, huiden; Paoli, J. Welsch, Bal- [illegible] de Maria, T. Masion, Maria, J. Haricops, Francis Drake, X. Borek, alle Bordeaux, stukgoed; Elisabeth, F. Krogert, Waverort, lijnzaad; Jean Key, J. de Pauw, Havannah, suiker.

Van Anwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Hoop en Verwachting, B. J. de Boer, tarwe, Duinkerke; lord Coke, J. Race, glas, Londen; Aurora, C. R. Troensegaard, berglas, Kiel.

Van Odessa gezeild:

Johanna Oluffa, H. Mahler, rogge; Amsterdam.

Van St. Petersburg gezeild:

Allwich Packet, R. Morton, rogge, Rotterdam.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

3 November 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O Z. Tarwe (1845) . .	- 10 75	W. Paardenboonen .	f 7 75
N. dito dito	- 11.25	W. Gr. Erwten . .	- 11 25
O. Walch. Tarwe (1845)	- 11.00	W. Witte dito . .	- .
Nieuwe dito	- 11.50	Z. Paardenboonen .	- 7 65
O. Rogge (1845) . .	- 9 00	N. Z. Gr. Erwten . .	- 10 75
N. dito	- 9 75	W. Koolzaad . . .	- 10.25
Winter garst (1845)	- 6.70	Zomer dito	- .
Zomergarst	- 6.30	Raapolie . .	f 34.50 p. v.
Haver	- 4 70	Patentolie . .	- 36.50 -
Boekweit	- .	Lijnolie . .	- 34.00 -
W. Witteboonen . .	- 11.50	Lijnkoeken	f 11.00 de 104 st.
Dito Bruineboonen .	- 13.00	Raapkoeken	10.00 - 1040 -

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

in onze geopende handen; tot levensmiddelen toe namen wij aan, wij versmaadden geene salmoes zelfs. Men vond ons dan ook kleeren en bedden genoeg, benevens brood, vleesch en soep, de koning van Pruissen wilde ons zelfs soldaten zenden. Alzoo is de stoffelijke schade vergoed geworden, dewijl zij zich liet berekenen, maar de schrik hebben wij toch eenmaal beet.

Bemoedigend zeide ik:

– Goede lui staakt uw klagen en 't janken! Troje was nog wel mooijer stad en moest er toch ook wel aan. Bouwt uwe huizen maar weer op, droogt de plassen, maakt vervolgens betere wetten en doet betere brandspuiten op. Strooit toch niet te veel cayenne-peper in je schildpadsoep! je karpers zijn ook niet gezond, want je kookt ze veel te vet en zonder ze eens te schrappen. De kalkoenen bekomen u redelijk wel, maar past op de streken van het gevogelte, hetwelk zijn ei wel eens in de pruik van den burgemeester legt. Wat dat voor een beest is, behoef ik niet te zeggen, alleen van er aan te denken keert het zich om in mijne maag.

De menschen schenen mij nog meer veranderd dan de stad; als wandelende bouwvallen gaan zij daarheen, bedrukt en ter neder gebogen. De mageren zijn thans nog magerder en de vetten nog dikker; de kinderen zijn oud geworden en de meeste oude lui zijn nu kindsch. Velen, die ik als kalveren verliet, vond ik als ossen terug; menig vederig gansje groeide als een trotsch pluimgedierte op. Mijn vriend uit den papierwinkel heeft zich het best geconserveerd, ofschoon zijn haar geel is geworden en hij er uit ziet als Johannes de Dooper. Ook mijn oude censor zag ik weer; wij ontmoetten elkander 's avonds in den mist op de Ganzenmarkt; de man was geheel ter neer gedrukt. Wij schudd'en elkaar de hand, een traan blonk in zijn oog. Hoe verheugde het mij hem weder te zien! een treffend tooneel!

Allen vond ik echter niet. Menigeen had het tijdelijke met het eeuwige verwisseld. Te vergeefs zocht ik overal naar den krommen Adonis, die kopjes en nachtspiegels door Hamburgs straten te koop riep. Ook hij! Satras, de trouwe poedel, is gestorven! Welk een verlies! Ik wed, dat Campe liever vijf dozijn boekenschrijvers zou hebben moeten missen.

De bevolking van Hamburg bestaat naar menschen geheugenis uit Joden en uit Christenen, de laatste zijn evenwel ook niet gewoon heel veel weg te geven; maar ze zijn toch nog al redelijk, eten smakelijk en betalen hunne wissels voor den laatsten vervaldag. De eerste verdeelen zich in twee partijen. De oude Joden gaan naar de synagoge, de nieuwe naar den tempel; deze eten varkensvleesch en zijn democraten, maar de oude hellen veel meer naar het aristocratische over. Ik voor mij houd van de eenen zooveel als van de anderen, maar ik houd toch nog oneindig meer van gerookte sprot.

Als gemeenebest is Hamburg nooit zoo beroemd geweest als Venetie en Florence, maar Hamburg heeft betere oesters. De beste eet men bij Lorenz. Op een schoonen avond nam Campe mij mede, met het doel ons eens regt aan ganzen en oesters te goed te doen. Ik vond er goed gezelschap. Met genoegen zag ik er eenige oude kennissen weder, bij voorbeeld Chaufepié, en maakte er eenige nieuwe. Wille bevond er zich, met zijn gezigt, dat veel van een *album auricorum academicorum* heeft, waarin zijne academische vijanden met houwen geschreven hadden; en Tucks, een blinde heiden en persoonlijke vijand van onzen lieven Heer, die slechts aan Hegel gelooft en gedeeltelijk aan de Venus van Canova. Campe tracteerde en gloeide van pleizier. Uit zijn blik straalde zaligheid, als uit dien eener gekroonde Moedermaagd. Ik at en dronk ondertusschen naar hartelust en dacht bij mij zelven:

– Campe is toch een groot man en een parel aller uitgevers. Een ander had mij misschien honger laten lijden, en deze geeft mij zelfs te drinken: nooit verlaat ik hem! Ik dank den Schepper in den hemel, die dit druivenbloed schiep en mij Julius Campe tot uitgever voorbeschikte. Hem wiens almagt de oesters in de zee en den rijnwijn op de aarde verwekt heeft, welke mij tot weekheid stemt, iedere zwarigheid in mijn gemoed uit den weg ruimt en er het gevoel van menschelijke nooddruft voor in de plaats stelt!

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.